

ли да знаешъ, какво правишъ съ насъ?“ И Господъ, като погледне отгоръ, казва: „Тия мои много учени дѣца отлични философи сж станали, тѣ сж се раздѣлили на българи, сърби и т. н. и мислятъ, че тѣхнитѣ игри сж толкова сериозни, та трѣбва и азъ да дойда да играя съ тѣхъ. Но вие може хиляди години да си играете, и единъ день, когато поумнѣете и прѣстанете да бждете българи и сърби, азъ ще дойда да ви оправя.“ Тѣзи думи не сж мои, Христосъ е училъ сжщото учение. И апостолъ Павелъ казва: „Въ Христа нѣма нито юдеи, нито елини, нито скитъ, нито рабъ.“ Слѣдователно, всички тия противорѣчия сж произлѣзли отъ декламиране, ние не мислимъ, ние прѣповтаряме, ние винаги декламираме и декламираме, докато се изгуби тая декламация. Но настанало е вече врѣме и за мисль — за сериозна мисль. Декламацията вече се е изтъркала и станала безмислена. Иде изпитна комисия, декламации не искатъ. Задаватъ ти една задача, рѣши я вече, ржжавитѣ ги хвърлятъ и другари нѣма да има, които да ти подсказватъ; искамъ да разсжждавашъ сериозно. Начина всички знаятъ, погледне въ ржжава си и каже: „Азъ зная.“ — Говори, отговаря, . . . а като го изкаратъ на таблата, — само способнитѣ ученици работятъ на таблата, а неспособниятъ прѣглжща, — почва тия формули, развива ги и математически разсжждава; а които не знаятъ, поглеждатъ учителя, казватъ: „Кажете нѣщо.“ Но той е далече, понеже има комисия, тази комисия е дошла въ свѣта и всички ще ви повика на таблата — нѣма декламация сега, задачата ще я рѣшишъ. Затуй, когато казвамъ, че се е свършило врѣмето на декламациитѣ, азъ бихъ желалъ да продължава още това врѣме, но Господъ ще ви повика на черната дъска, ще ви даде единъ пликъ, и никой нѣма да има около васъ. Тамъ, на таблата, ще се поизпотите малко. И, като излѣзете отъ тази комисия, тя ще ви каже: или че знаете да мислите, или че знаете само да декламирате. Тя ще рапортира въ невидимия свѣтъ, ще каже: „Еди-